

casiónem perdéndi pios fratres se nactos esse putavérunt. Itaque Astásio persuádent, se a diis ad-mónitos esse, nullo modo eum in bello victórem futúrum, nisi Gervásio et Protásio coáctis Christum negáre, eósdem ad sacra diis faciénda compélleret. Quod cum illi detestaréntur, Astásius imperávit Gervásium tándiu cædi, dum inter vérbera exspiráret: Protásium fústibus contúsum secúri pércuti jubet. Quorum córpora Philíppus Christi servus clam sústulit, et in suis ædibus sepelívit: quæ póstea sanctus Ambrósius, Dei mónitu invénta, in loco sacro et insígni collocánda curávit. Passi sunt Medioláni décimo tértio Kaléndas Júlii.

Te Deum laudámus. 63.

In Laudibus pro com. SS. Gervasii et Protasii, Mart. Aña. Vestri capilli. V. Exsultábunt. ut supra.

In ij. Vesperis com. sequentis.

DIE XX. JUNII.

S. Silverii, Papæ Mart.

Ad Vesperas, Aña. Iste Sanctus. V. Glória et honóre. 229.

Oratio.

INFIRMITATEM nostram réspice, **O**mnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti Silverii, Mártyris tui atque Pontíficis, intercessio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

Lectio ij.

SILVERIUS Campánus, post Agapítum próxime Póntifex créatus est: cujus doctrína et sánctitas illúxit in insectándis hæréticis: et constántis ánimi magnitúdo perspécta est in tuéndo júdicio Agapíti. Nam Anthimum, quem, quia Eutychiánam hæresim defendébat, Agapítus ab Episcopátu Constantinopolitano deposúerat, cum a Theodóra Augústa sæpíssime rogátus esset, restitúere nóluit.

R. Dómine, prævenísti.

Lectio iij.

QUAMOBREM iráta múlier mandat Belisáριο, ut Silvérium mittat in exsílíum. Qui exsulávit in ínsula Póntia, unde his verbis scripsísse fertur ad Amatórem Episcopum : Susténtor pane tribulatiónis et aqua angústiae, nec tamen dimísi, aut dimítto officium meum. Et sane, brevi incómodis ærumnisque confectus, obdormívit in Dómino, duodécimo Kalédas Júlii : cujus corpus Romam delátum, et in Basílica Vaticána depósitum, multis miráculis illustrátum fuit. Præfuit Ecclésiæ annos tres et ámplius, creátis mense Decémbri presbyteris trédecim, diáconis quinque, episcopis per diversa loca decem et novem.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes, Aña. Qui odit ánimam suam. **ŷ.** Justus ut palma, **ut supra. 238.**

Vesperæ de sequenti.

DIE XXI. JUNII.

S. Aloysii Gonzagæ, Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. (115) præter sequentia.

Oratio.

CŒLESTIUM donórum distribútor Deus, qui in angélico júvene Aloysio miram vitæ innocentiam pari cum pœniténtia sociásti : ejus méritis et précibus concéde ; ut innocentem non secúti, pœniténtem imitémur. Per Dóminum.

In j. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

ALOYSIUS, Ferdinándi Gónzagæ Castelliónis Stiverórum Marchiónis filius, festináto propter vitæ perículum baptísimo, prius cœlo, quam terris nasci visus, primam illam grátiam tam constantér retínuit, ut in ea confirmátus crederétur. A primo ratió-

nis usu, quo se Deo statim obtulit, vitam duxit quotidie sanctiorem. Novennis Floréntiæ ante aram beátæ Vírginis, quam párentis loco semper hábuit, perpétuam virginitátem vovit : eámque insígni Dei beneficio, nulla mentis, aut córporis pugnantátam servávit. Réliquas ánimiperturbatiónes cœpitætatē illa tam fórtiter comprimere, ut ne primo quidem eárum motu deinde incitarétur. Sensus étiam, óculos præcípue, ita cohíbit, ut non modo illos numquam in fáciem inténdentis Mariæ Austriacæ, quam plures annos inter honorários Hispaniárum Príncipisephébos fere quotidie salutávit, sed a matris étiam vultu contineret : homo propterea sine carne, aut Angelus in carne mérito appellátus. **B.** Honéstum fecit.

Lectio v.

ADJECIT sénsuum custódiæ córporis cruciátum. Tria síngu-

lis hebdómadis jejúnia, éaque plerúmque módico pane, et aqua tolerábat. Quamquam perpétuum fuisse per id tempus ipsius jejúniū vidéri potest ; cum ejus prándia ferme vix únciam æquarent. Sæpe étiam ter in die se fúnibus, aut caténis cruentábat : flagélla quandóque canum loris, cilícia equórum calcáribus suplévit. Mollem léctulum clam injéctis ásserum fragméntis asperábat, eo étiam, ut cítius ad orándum excitarétur. Magnam quippe noctis partem, summa étiam híeme, solo tectus indúsio, pósitis humi génibus, vel præ languóre jacens ac pronus in cœlestium contemplatióne traducébat. Intérdiu quoque tres, quátuor, quinque horas in ea perstábat immótus, donec unam saltem, ánimo nusquam distrácto, percurrisset. Cujus constántiæ præmíum fuit stabilitas mentis inter orándum álio non vagántis,

imo perpétua velut éxstasi in Deo defixæ. Ei demum ut únice adhæréret, victo post triennále acérrimum certámen patre, et avítii principátus jure in fratrem translátó, Societáti Jesu, ad quam cœlésti voce Matríti fúerat accítus, Romæ se adjúnxit.

R. Amávit eum.

Lectio vj.

IN tyrocínio ipso virtútum ómnium magíster habéri cœpit. Exactíssima in eo erat legum étiam minimárum custódia, mundi contéptus singuláris, implacábile ódium sui, Dei vero amor tam ardens, ut corpus étiam sensim absúmeret. Jussus proptérea mentem a divínis rebus tantisper avértere, occurréntem sibi ubique Deum írrito conátu fugiébat. Mira étiam próximos charitáte ampléxus, in públicis, quibus alácritér ministrábat, nosocómíis, contagiósam luem traxit. Qua lente consúptus, die quem

prædíxerat, undécimo Kaléndas Júlii ætátis anno quarto et vigésimo jam inchoáto, cum ántea flagéllis cædi, atque humi stratus mori postulásset, migrávit in cœlum. Ibi eum sancta María Magdaléna de Pazzis tanta frui glória, Deo monstránte, vidit, quantum vix esse in cœlo credídisset, ipsúmque sanctimónia insignem, et charitáte mártirem incógnitum fuisse prædicávit. Multis étiam magnisque cláruit miráculis. Quibus rite probátis, Benedíctus Décimus tértius Sanctórum fastis angélicum júvenem adscrípsit, atque innocéntiæ et castitátis exémplar simul et patrónum studiósæ præsertim juventúti dedit. *R.* Iste homo.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore : Respóndens Jesus, ait Sadducæis : Errátis,

nesciéntes Scriptúras, neque virtútem Dei. In resurrectione enim neque nubent, neque nubéntur : sed erunt sicut Angeli Dei in cœlo. Et réliqua.

Homilia sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lib. 1. de Virginitate.

VIRGINITAS est bona : id ego quoque fáteor. Atqui núptiis étiam mélior : et istud tibi asséntior : ac si libet, illud adjúngam : tanto núptiis eam præstáre, quanto cœlum terræ, quanto homínibus Angeli antecéllunt : ac, si quid prætérea addéndum est, étiam magis. Nam si neque nubunt Angeli, neque uxórem ducunt, non étiam carne et sángine coagmentáti sunt : in terris prætérea non commorántur : non cupiditátum, aut libídinum perturbatióibus sunt obnoxii, non cibi indigent, aut potus ; non sunt ejúsmodi, ut eos dulcis sonus, aut cantus mollis, aut præ-

clára spécies possit allícere : nulla dénique ejus géneris illécebra capiúntur.

R. Iste est qui ante.

Lectio viij.

AT humánum genus, cum natúra beátis illis méntibus infériorius sit, omni vi studióque conténdit, ut, quoad ejus fieri potest, illas assequátur. Quómodo? non nubunt Angeli : at neque étiam virgo. Assisténtes illi semper ad Deum, eidem insérviunt : et istud ipsum virgo. Quod si vírgines, quám diu córporis ónere deprimúntur, quemádmódum Angeli in cœlum néqueunt ascéndere : illud eo vel máximo solátio compénsant, quod, modo spírítu et córpore sancti sint, cœli Regem recípiunt. Vidésne virginitátis præstantiam? quómodo terrárum íncolas sic afficiat, ut qui córpore vestiti sunt, eos incorpóreis méntibus exæquet? **R.** Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

QUA enim, quæso, re differébant ab Angelis Elías, Eliséus, Joánnes, veri hi virginitátis amatóres? nulla, nisi quod mortáli natúra constábant. Nam cétera si quis diligénte inquirat, hi nihilóminus affécti reperiéntur, quam beátæ illæ mentes: et idípsum, quo inferióre conditióne vidéntur esse, in magna est eórum laude ponéndum. Ut enim terrárum incolæ, et ii, qui essent mortáli natúra: possent ad illam virtútem vi et contentiône pervenire: vide quanta eos fortitúdine, quanta vitæ ratióne præditos fuisse opórteat.

Te Deum laudámus. 63.

In ij. Vesperis fit com. sequentis.

DIE XXII. JUNII.

S. Paulini, Episc. et Conf.

Ad Vesperas.

Añã. Sacérdos et Póntifex, et virtútum ópifex, pastor bone in

pópulo, ora pro nobis Dóminum.

V. Amávit eum Dóminus et ornavit eum. **R.** Stulam glóriæ induit eum.

Oratio.

DA, quæsumus omnipotens Deus: ut beáti Paulíni, Confessoris tui atque Pontíficis, veneránda solémnitas et devotióne nobis áugeat, et salútem. Per Dóminum.

Lectio ij.

PAULINUS Nolæ Epíscopus, eruditus stúdiis humanitátis, doctus étiam divínis lítteris, multa elegánte et ornáte scripsit vérsibus, et solúta oratióne. Hujus viri cháritas præcípue celebrátur, quod vastáta a Gothis Campánia, omnem facultátem, ne relíctis quidem sibi rebus ad vitam necessariis, in aléndo páuperes, et captívos rediméndo contúlerit. Quo témpore, ut scribit sanctus Augustínus, ex opulentíssimo dívite voluntáte

paupérrimus, et copiosíssime sanctus, captus a Bárbaris sic Deum precabátur: Dómine, ne excrúcier propter aurum et argéntum: ubi enim sint ómnia mea, tu scis. Póstea vero Wándalis eásdem regiónés infestántibus, cum ab eo pósceret vídua, ut filium sibi redímeret, consúptis rebus ómnibus in officio pietátis, seípsum pro illo in servitútem trádedit.

Lectio iij.

IGITUR in Africam proféctus, dómini sui, qui regis erat gener, hortum coléndum suscepit. Verum cum prophetiæ dono regis mortem ipsi dómino prædixisset, et rex in somnis Paulinum sedéntem médium inter duos júdices, sibi que de mánibus eripiéntem flagéllum vidisset, tantus vir cógnitus honorificentíssime dimíssus est, condonátis ei ómnibus suis civibus, qui captivi fúerant. Nolam revérsus ad episcopále offi-

cium, cum verbo et exémplo omnes ad pietátem christiánam inflammáret, láterum dolore corréptus est: mox cubículum, in quo jacébat, terræmótu contrémuit, ac paulo post ánimam Deo réddidit.

Te Deum laudámus. 63.

Ad Laudes.

Añã. Euge serve bone et fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constítuam, dicit Dóminus.

ŷ. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. **℞.** Et osténdit illi regnum Dei.

DIE XXIII. JUNII.

In Vigilia S. Joannis Baptistæ.

Léctio sancti Evangélii secundum Lucam.

Lectio ix. Cap. 1.

FUIT in diébus Heródis, regis Judææ, sacerdos quidam nómine Zacharías, de vice Abía: et uxor illíus de filiábus Aaron, et nomen ejus Elísabeth. Et réliqua.